

I et senere afsnit af talen understregede ministeren, „at vi her står overfor to europæiske overenskomster, hvis *tillblivelse er utraditionel*, idet de er blevet til ved et samarbejde mellem på den ene side medlemsregeringerne og på den anden side en europæisk forsamling, hvis medlemmer repræsenterer medlemslandenes parlamenter og er uafhængige af regeringerne. Det, vi derfor har foran os i dag i det danske folketing, er intet mindre end *et stykke europæisk lovgivning*. Det er af den allerstørste betydning og til betryggelse for den enkelte europæiske borger, at disse overenskomster, som på nærmeste hold vedrører ham selv, er blevet til under medvirken af en europæisk parlamentarisk forsamling, og jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at rette en tak til de danske repræsentanter i den rådgivende forsamling, der gennem årene ligefra den første samling, indtil denne konvention blev færdig, har deltaget i forberedelsen af konventionen og tillægsprotokollen.

Man vil måske nu spørge, hvorfor der er *hengået to år efter undertegnelsen af konventionen* og vi først nu tager skridt til dens ratifikation. Jeg har tidligere overfor tinget gjort rede for grunden. Der var *visse bestemmelser i vor sociallovgivning*, der var i uoverensstemmelse med konventionens artikel 5. Dette forhold håber jeg ved rigsdagens medvirken vil blive bragt ud af verden i den allernærmeste fremtid, idet den højtærede arbejds- og socialminister allerede i dag vil forelægge eller måske allerede har forelagt skriftligt et lovforslag for rigsdagen, som *bringer dansk lovgivning i overensstemmelse med konventionens bestemmelser*. Vi kunne have ratificeret på et tidligere tidspunkt, hvad der er hjemmel til i konventionen, men så måtte vi have taget forbehold med hensyn til de bestemmelser, som ikke er i overensstemmelse med vor lovgivning. Regeringen har imidlertid været af den mening, at et land som Danmark, der så klart bekender sig til de principper, som konventionen er udtryk for, *ikke burde tage forbehold ved ratifikationen* af denne konvention, men vente med at ratificere, indtil det kunne ske uden forbehold af nogen art.“

Forslaget til beslutning fik på rigsdagen i det store og hele en velvillig modtagelse, idet kommunisterne dog fandt konventionen utilstrækkelig, hvilket *Aksel Larsen* begrundede i en udførlig tale. Han sluttede denne med at anbefale det udvalg, der skulle behandle sagen, nærmere at beskæftige sig med forskellige mangler, som overenskomsten efter hans opfattelse var behæftet med. Man burde, efter hvad han udtalte, overveje, om ikke disse mangler burde afhjælpes, før Danmark ratificerede konventionen, „eller om man ikke i det mindste bør indstille sig på at afhjælpe manglerne i Danmarks lovgivning, samtidig med at man internationalt eller i vesteuropæisk målestok arbejder